

Anne Bogart, *La preparació del director. Set assaigs sobre teatre i art*, 2001.
(Traducció: TNC)

La memòria té un paper enorme en el procés artístic. Cada vegada que dirigeixes un espectacle, estàs donant cos a un record. El que estimula els éssers humans a explicar històries és l'experiència de recordar un incident o una persona. L'acte d'expressar allò que es recorda és en realitat, segons el filòsof Richard Rorty, un acte de *redescripció*. En la redescripció es creen noves veritats. Rorty suggereix que no existeix una realitat objectiva, un ideal platònic. Creem les veritats descrivint, o redescrivint, les nostres creences i observacions. La nostra tasca, i la tasca de qualsevol artista i científic, és la de redescrivir tant els supòsits que hem heretat com les ficcions inventades amb l'objectiu de crear nous paradigmes per al futur. [...]

El teatre tracta «sobre» la memòria; és un acte de memòria i descripció. Hi ha obres i gent i moments de la història que cal visitar. El nostre tresor cultural ocult n'està ple a vessar. I els viatges al passat ens canviaran, ens faran millors, més grans i més connectats amb el que ens rodeja. Gaudim d'una història única, rica i diversa, i celebrar-la significa recordar-la. Recordar-la és utilitzar-la. Utilitzar-la significa ser fidels a allò que som. Cal una gran quantitat d'energia i d'imaginació, i *interès* per recordar i descriure d'on venim. [...]

Si som capaços de veure'ns a nosaltres mateixos en relació amb els nostres predecessors i els impulsos que els van motivar, el nostre teatre es tornarà necessàriament més intens, més poètic, metafòric, humà i expressiu. Els nostres somnis col·lectius seran més grans; els espais teatrals seran més irresistibles. Potser quan recordem el passat ens veurem capaços de crear amb una major energia i expressivitat.